

Федір Титарчук

ВЕСЕЛИЙ ПАРОВОЗ
ЧУ-ЧУХИН ТА ЙОГО
ДРУЗІ

Дитячі оповідання (українською)

Федір Титарчук
Веселий паровоз Чу-
Чухин та його друзі. Дитячі
оповідання (українською)

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=39286907

ISBN 9785449365477

Анотація

Перед Вами збірка дитячих казок. Місце дії: «казкова» місцевість десь на Полтавщині, районі, як відомо, що славиться притулком відьом, нечисті і наповнений іншими атрибутами надприродного. У лісі, де раніше стояли військові, які покинули ці місця, залишивши все своє нерухоме господарство. Залишилося і депо, яке з часом почало приходити в запустіння, як і всі в цьому лісі, поки в ньому не оселилися мандрівні паровозики.

Содержание

Веселий паровоз Чу-Чухін та його друзі	5
1. Як Баба-Яга паровозика Чу-Чухіна на ложки переплавити хотіла	8
2. Як паровозик Чу-Чухін Колобчука рятував	20
Кінець ознакомительного фрагмента.	26

**Веселий паровоз Чу-
Чухин та його друзі
Дитячі оповідання
(українською)**

Федір Титарчук

© Федір Титарчук, 2018

ISBN 978-5-4493-6547-7

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Веселий паровоз Чу- Чухін та його друзі

Титарчук Федір Олександрович
Вступ...

В одній непростій місцевості, що розташувалася акурат між Полтавою та Києвом, серед болот, прадавніх лісів і занедбаних військових об'єктів, оселилися мандрівні паровозики. Їх поява ні в кого не викликала б особливого інтересу, якби не злоблива стара, що проживала на Болоті Старих Паровозів та вела свій бізнес на тому, що переплавляла рухомий склад залізниці на ложки та виделки.

Місця ті стояли особняком і не значилися на жодній карті. Хтось відносив це до їхньої чаклунської природи, а хтось бачив всього лише в недавньому перебуванні тут військових, які, як відомо, свої об'єкти на карти не поспішають наносити. Але як би там не було, а військові з цих місць благополучно забралися, залишивши за собою всі свої споруди, з десяток залізничних перегонів, кілька мостів через річки та інший непотріб, який чи то забули, чи то не знайшли застосування на новому місці. Саме в такому військовому об'єкті, дуже схожому на хату на курячих ногах, і оселилася стара, що звалася Бабою-Ягою, і яка таїла злобу на усіх, у тому числі й на мандрівних паровозиків.

Паровозики, траплялося, втручалися у справи лісові або болотні, але більше через незнання або гостру необхідність, ніж з якихось інших мотивів, і це кожен раз виводило стару з себе.

А за рікою жили місцеві. Жили вони тут давно, принаймні самі так вважали. Жили, але чітко проводили лінію куди заходити було можна безбоязно, а куди краще було не потикатися. Тому за річку якщо хто і забрїдав, то повертався звідти з сивиною у волоссі і з масою історії, від яких охочих відвідати ліси та болота ставало ще менше.

Лісові ж мешканці лише виглядали для сторонніх чимось єдиним, монолітним, насправді ж і всередині цього закритого співтовариства, що намагалось не впускати до себе сторонніх, кипіло бурхливе життя. Баба-Яга, після відходу з боліт військових, вважала себе їх правонаступницею, з чим були відверто незгідні Дуби-Ходуни. Дуби-Ходуни прожили в цих місцях не одну тисячу років і тому вважали Бабу-Ягу прийшлою. Лісові і водяні мешканці не бажали будь-яких змін, звикнувши до того життя, яке тут було споконвіку і тому агресивно сприймали будь-яке втручання ззовні. Болотні духи, що оселилися в місцевих болотах, заманювали своїми чарами механічної магії паровози, що пробігали поруч, а періодичні порчі та інше чаклунство Баби-Яги нейтралізувалося проявами магії місцевої флори і фауни. Значною мірою паровозикам просто щастило...

Істрії, що наводяться нижче, якраз і розповідають про ті

події, що відбувалися в цьому ненанесеному ні на одну карту куточку Полтавщини, де, як відомо, кожна друга стара є відьмою, а кожен третій кіт Баюн.

1. Як Баба-Яга паровозика Чу-Чухіна на ложки переплавити хотіла

В одному густому лісі, що росте десь під Полтавою, в стороні від основних трас, знаходиться старе депо. Раніше ним користувалися військові, але потім військові пішли і залишили все як є, забравши лише свої паровози та бронепоїзди. А цивільним депо виявилось не потрібно – у них і без того своїх вистачало. Так і залишилося пустувати нічийне депо посеред густого лісу, відгороджене від зовнішнього світу величезними деревами, широкими річками да топкими болотами, що тягнуться на десятки кілометрів. Спочатку депо пустувало, але потім, перебираючись за трьома, таким же занедбаним, як і саме депо, мостам, в нього почали забрідати мандрівні паровози. Деякі йшли далі, побувши в депо зовсім недовго, а деяким місце одразу ж подобалося, і вони залишалися тут жити, а депо ставало їхньою домівкою. Але просто сидіти в ангарах паровозам було нудно, вони любили колесити по рейках, розганятися, гальмувати, возити вантажі та пасажирів, а також гудіти на полустанках. Тому паровози першим ділом полагодили військовий телеграф, розіслали всім телеграми з проханням і їм надсилати заявки на перевезення, і коли такі заявки приходили, то з радістю їх приймали.

Вранці, перед тим як роз'їхатися по справах, паровози збиралися за ангаром, пускали в небо пар та дим, пили машинне масло і розповідали байки. Найвеселішим і балакучим був, природно Чу-Чухін. Чу-Чухін того ранку відзначав рівно місяць, як він влаштувався в депо і пригощав усіх привезеним вчора з рейсу машинним маслом.

– Гарне мало! – Хвалили його паровози.

– Ти б на вечір його залишив, – натякали інші на те, що вони підготували святкову вечерю.

– Я ще привезу, – відповідав їм Чу-Чухін і радісно пускав у небо дум. – Ось відвезу два вагони дров і на зворотному шляху обов'язково захоплю.

– А не боїшся по незвіданих шляхах кататися? – запитав його кіт на прізвисько Маслянка, що проходив повз них. Кіт тут працював механіком, носив промаслений комбінезон, перевіряв підшипники паровозів перед відправкою в рейс і всіх змащував своєї масельничкою за що і отримав своє прізвисько.

– Так після Топких Боліт, Болота Старих Паровозів і Баби-Яги мені вже нічого не страшно! – Відповідав Чу-Чухін.

– Баби-Яги?! – Здивувався один з паровозів. – А хто це?

– Як? – Тепер здивувався і Чу-Чухін. – Хіба я не розповідав цю історію?

Виявилося, що ні, не розповідав. І тоді, любитель різних історій, Чу-Чухін почав.

– Це, скажу я вам, мої друзі, дуже цікава і пізнавальна

історія. Сталося це з місяць тому, якраз перед тим, як я добрався сюди. Тоді я був мандрівним паровозом, який спить на запасних коліях, а коли не спить, то котить туди, куди очі дивляться, заправляється тим, що підвернеться, а техогляди проходить від випадку до випадку, тому й хворіє часто. А механіків у нього і зовсім немає.

Котив я в той день, здається, з боку Полтави. Їхав вже довго і мені стало здаватися, що дорога йде кудись не туди, кудись убік. Тоді я зупинився, озирнувся по сторонах, подумав трохи і зійшов з рейок. Погода була прекрасна, сонечко гріло мої боки, вітерець легко гнав назад дим, що виривається з труби. У таку погоду було приємно погуляти на природі. Трохи погуляти, а потім вийти на шляху в потрібному місці, встати на них своїми колесами і поїхати далі.

Мені не хотілося втрачати половину дня на те, щоб зробити великий гак і вийти в бажану точку лише надвечір. Судячи по карті, а я завжди їжджу з картою, тут через лісочок можна було зрізати і через годинку вийти на потрібні шляху, а звідти вже і рукою подати у бік Києва.

З перших же хвилин мені стало здаватися, що з картою у мене щось не так. Це я вже потім дізнався, що карту цих місць малювали військові і звичайно ж склали її так, щоб приховати все, що показувати не хотіли – і депо, і ангари, і склади, і військову техніку, яка тут колись стояла, і, звичайно ж, схему залізниць теж неправильно намалювали. Я ж про це не знав і карті, яка не раз мене вже виручала, природно

довіряв.

Спустився я з насипу, проскакав по дрібному болітцю, з купини на купину, від кущика до кущика, в одному місці навіть в плаву довелося пробиратися. Правда там не глибоко було, тільки в половину колеса. І минувши болітце, вибрався на узлісся. Ліс мені якось відразу не сподобався. Густий, похмурий, мовчазний. Старі дерева відразу ж зімкнули свої крони над моєю трубою, а через їх листя не пробивався навіть промінчик світла. У погожий сонячний день раптом стало темно, сиро і незатишно. Я хотів було вже повернути назад, але щось мене не пустило. Я так думаю, що це було якесь чаклунство. Напевно якесь магнітне чаклунство, яке кораблі на міліну затуляє, і літаки в повітряні ями заманює.

Про магнітному чаклунстві, якому, як вважалося, піддаються всі металеві об'єкти, а паровози вже тим більше, розмови ходили, і ставилися до цього всі серйозно.

– І чим далі я продирався крізь зарості, тим сильніше мене вабило вперед, – продовжував Чу-Чухін. – А зарості ставали все щільніше, я вже всі боки собі подряпав, один або два рази вдарився об стовбур дерева, пом'яв огорожу трапа, кабіну пом'яв, навіть на пару коліс почав кульгати. І коли за темно-зеленим листям почало пробиватися світло, я зрадів і побіг швидше, не звертаючи уваги на те, що під колесами захлюпало, а з кожним метром я став занурюватися все глибше і глибше в брудну болотисту воду.

І ось по самі осі у воді я вибрався з лісу, а там, на одно-

му з пагорбів стояла старенька і збирала ягоди. Що це були за ягоди я не знаю, але їх було вже майже що повний козуб. Баба була худюю, згорбленою, з великим носом і гачкуватими довгими руками, а з-під бардового кольору хустки вибилося пасмо попелястого кольору сивого волосся.

Стара злегка розігнулася, глянула в мій бік і розвела руками:

– Ой, а як ти сюди, милок, забрався?! – прокричала вона. – Тобі сюди не можна.

– Не можна! Не можна! – закричали їй два коти. Один був чорний, як ніч, другий колись був, напевно, білим, але жив давно в лісі та на болотах і тому неабияк випачкався. Котів я якось відразу не помітив, напевно вони були десь поруч, за пагорбом.

– Чому? – здивувався я, моргаючи очима від яскравого сонця, вибравшись з темряви.

– А ось чому! – вказувала вперед стара.

Я не відразу розібрав куди вона показує, але потім, коли мої очі звикли до сонячного світла, побачив жахливу картину. Якщо раніше я чув, що в морі є десь місце, куди магнітне чаклунство стягує всі втрачені або потонули кораблі і місце це називається кладовищем загиблих кораблів, то щось подібне я побачив і тут. Тільки тут було велике безкрайне болото, поросле місцями невеликим чагарником, покрите тванню, болотної травою і ще чимось, що росте на болотах, а посеред всього цього лежали старі, проржавілі паровози.

Більшість з них глибоко пішло під воду і на поверхню виступали лише їхні дахи, десь стирчали паровозні труби, прямо переді мною, метрів за сто, з води виступали тільки колеса – напевно паровоз перекинувся і лежав догори колесами. Були тут паровози усіх можливих моделей, їх було дуже багато. Вони навалювалися один на одного, упиралися бортами, носами, піднирювали один під одного. Вдалині я навіть помітив бронепоїзд. Його іржаві знаряддя дивилися в мою сторону і це було моторошно.

– Не можна туди, милок! – посміхнулася стара і запропонувала вибратися до неї на пагорб. – Там загибель. Вірна загибель для будь-якого паровоза, що туди потрапить. Ось зовсім недавно, на моїй пам'яті, один ось такий же, ступив в болото, та так вибратися і не зміг. Потягло його болото, цілком проковтнуло.

– Та як же це? – здивувався я. – Як таке виходить?

– Не відаю я. – відповіла стара.

– Таємниця страшна! – промурчав чорний кіт.

– Та ти, я подивлюся, вже й сам потріпався, – похитала головою баба, час від часу шепелявлячи. – У місця згубні забрів, та хоч нас знайшов. – Говорила бабуля. – Ти нас не бійся. Ми місцеві, давно тут живемо, всі ходи-виходи знаємо. Допоможемо заблукав.

– Допоможемо. – промурчав світлий кіт і потерся об моє колесо. – А коліщатко то зламано!

– Ой! – стрепенулася стара. – Як зламано? – підбігла

до мене. – І справді недобре з коліщатком. Лікувати потрібно.

– Лікувати потрібно, лікувати потрібно. – погодилися з нею коти.

– Допоможемо паровозику? – спитала стара у котів.

– Допоможемо, допоможемо. – загурчала ті і взялися якось загадково підморгувати їй.

– А ви і в механіці розумієтеся? – стало цікаво і мені.

– А то як же! – здивувалася стара. – Розуміємося. І дуже багато ще в чому розуміємося.

– Так ви механіки! – вирвалося в мене. Хоча згорблена стара і два коти не надто походили на механіків.

– Майже що. – прогурав чорний кіт. – Ми більше ніж механіки. Ми володіємо механічної магією. Ремонтуємо силою заклинань, відварів, настоянок, масляних сумішей та інших технічних речовин, невідомих відсталій науці.

– Ух ти! – здивувався я. – А ангар де ваш?

– А недалече, милок, – вступила в розмову стара. – Тут, недалеко. Всього-то хвилин тридцять ліском пройтися і на місці будемо. – примружилася вона.

– Та що півгодини, швидше доберемося. – підхопив чорний кіт, облизуючись чомусь.

– У нас там все вже готове, – всю дорогу не замовкала стара. – Ми тобі припарки поставимо, масло змінимо, метал настоянками отрихтуємо, іржу розчинимо і метал на цих місцях наростимо. Ми в цих справах багато що розуміємо. –

шепотіло вона.

Скажу відразу, ліс то був той же самий – похмурий, холодний, вологий і темний. Гілки все так само змикалися над трубою, не пропускаючи вниз світло, підлісок закривав собою весь простір між стовбурів дерев. Ми йшли по зеленому тунелю. Мені навіть здалося, що начебто б саме для нас дерева розступилися в сторони, відкриваючи прохід, але так і не розімкнули гілки над нами.

Я слухав неухважно стару, весь час озираячись по сторонах. Мені здавалося, що звідти, через чагарники, з-за стовбурів дерев, з темряви хтось за нами спостерігає. І спостерігачів там було дуже багато, відразу по кілька за кожним деревом. Всі вони були злі і були готові ось-ось вискочити і накинутися. Тепер я розумію чому стара час від часу переставала розповідати мені про свою механічну магію і шикала у бік лісу. Напевно, заспокоювала тих, хто там сидів.

Коти простували поруч, гордо задерши хвости. Один праворуч, другий ліворуч від мене.

– А ось ми майже вже і прийшли, – вказала вперед стара. – Ось і наш ангар – хатинка.

Попереду щось замаячило, займаючи собою весь прохід. То була звичайна дерев'яна хатинка. Звичайна та не зовсім звичайна. Старе дерево у вогкості поросло мохом. Єдине вікно давно не милось, а дах, що був зроблений з очерету, потемнів і вимагав заміни. Хатинка час від часу коливалася і з боку здавалося, що вона дихає.

– А як же ми там все помістимося? – здивувався я.

– Про то не турбуйся, милок! – вимовила стара. – Ось, подивись. – і вона раптово засвистіла. Від її свисту у мене відразу ж вуха заклало, а коли вона перестала – ще якийсь час я погано чув.

– Гей, дерев'яна, повернись до мене передом, до лісу за-дом! – прокричала стара. У ту мить мені здалося, що я вже десь чув цю фразу, от тільки де – все ні як не міг згадати.

«Дерев'яна» затремтіла і, на мій подив, почала підніматися. Хатинка піднімалася вгору, розштовхуючи собою в сторони гілки, а де і самі дерева. Деревя розходилися, як живі, гілки завбачливо відгинається убік, а які не встигали, ті просто ламалися під напором хатинки, що почала рухатися.

– Та швидше ти, дерев'яна! – прокричав чорний кіт. – Ми що тут тебе рік чекати будемо?!

Хатинка піднялася на своїх маніпуляторах вгору, повернулася там на півоберта і так само акуратно і неспішно опустилася вниз. Ми стояли осторонь і тільки зараз я зрозумів справжні розміри цієї споруди. Вона була величезна, високою в три ангара, а завширшки п'ять паровозів. Поки ми стояли далеко – вона нам здавалася не більше звичайного будинку.

З цього боку не було вікон, тільки одні двері і великі ангарні ворота. Ворота відчинилися і стара запропонувала мені туди в'їхати.

– Ось ми і вдома, – показувала шлях вона. – У нас тут

і відвари, і коріння, і масла машинні настояні на ялинових шишках. І піч чудодійна.

– А пічка навіщо? – здивувався я. Посеред хатинки, що була розміром з ангар, стояла величезних розмірів піч, в яку цілком міг вміститися паровоз і місце ще залишалося. Піч вже була розігріта і навіть палала жаром.

– А як же по іншому? – зробила здивоване обличчя стара.

– Це щоб кісточки твої розпарити. – додав світлий кіт.

– Це щоб порчу паровозну з тебе зняти. – промурчала і темний кіт.

– Щоб усі пом'ятості м'якше стали і відвари цілющі їх отрихтовати змогли.

– Щоб іржу цілющий вогонь відділив від корпусу твого, а ми потім олійними екстрактами метал змогли на тебе наварити.

І так солодко звучали їхні слова, так манила пічка. Ну прямо так само, як і болото, коли я продирався через ліс. І я вже подався до пічки, в теплий і приємний жар, як раптом порівняння з лісом мені стало очевидним з тим, що відбувалося зараз. Порівняння це мене привело в почуття, щось осмикнуло мене і чари тут же спали. Теплий жар пічки перетворився на обпалюючу спеку і я навіть почав відчувати як метал потроху піддається і ось-ось почне плавитися.

– Гей, ангар, слухай мене! – закричав я. – Туши швидко піч. Підіймайся на маніпулятори і гайда звідси, в бік найближчих залізничних колій.

І що б ви думали?! Він мене послухався. А як же могло бути інакше то?! Один механізм інший зрозуміє з півслова. Зрозуміє, послухається і розбереться що другому добре, а що ні.

Хатинка похитнулася, стулки печі зачинилися і запал та жар почав вщухати за ними, стара і коти від хитавиці покотилися під стіну. Покотилися і відразу ж перестали бути добрими да чемними. Закричали, руками та лапами замахали, коти ті й зовсім заверещали. А хатинка тим часом погойдувалася з боку в бік на ходу.

Дерева своїми лапами чіплялися за її ноги-маніпулятори, тяглися гілками-гаками до дверей, обманута у своїх очікуваннях, зла звірина та інша лісова нечисть стрибали вниз, намагаючись дотягтися до дверей.

І так тривало з півгодини...

– А що потім? – не витримав хтось із слухачів.

– А потім хатинка на маніпуляторах пройшла через весь ліс, прокрокувала по парі боліт, та вийшла до гілки, що вела прямо сюди. Тут я подякував хатині, запропонував їй піти з лісу, але вона сказала, що її військові тут залишили на випадок війни, під стару будівлю замаскували, і вона повинна вірою і правдою і далі служити, тому покинути свій бойовий піст не може. Пообіцяв я тоді час від часу заскакувати – виявляється їй військові залишили цілий склад мастильних матеріалів, – і ледве тягнучи колеса ось випадково забрів сюди – в депо.

– Ух ти! – здивувався хтось. – Це чи не там, де занедбані залізничні колії уздовж лісу дугою в топі йдуть, сталося?

– Мабуть, що там, – кивнув Чу-Чухін. – Я навіть упевнений, що там. Тільки туди краще не потикатися – місця там і справді згубні. А ось ту стару зовсім недавно на базарі в Полтаві бачив.

– І що вона?

– Так ложками торгувала. Ложки, каструлі, сковорідки. Все металеве. Новеньке, блискуче, зовсім недавно виготовлене. Я потім питав у людей на базарі, чи часто вона тут торгує?! Кажуть – постійно. Всі ці ложки-сковорідки – її коник. Підробки, звичайно, під китайські, але продаються добре.

– Це вона і тебе на ложки переплавити хотіла?! – раптом зрозумів хтось.

– І не сумнівайся. Я потім багато про те думав. Це виходить – живе вона біля болота згубного, повного магнітної магії, зупиняє одурманені паровози у самої топі, заманює до себе в лігво і там в печі плавить та ложки ллє. Так що я, виходить, дивом вислизнув, – кивнув Чу-Чухін. – І тепер ті місця стороною об'їжджаю. Ну хіба що від випадку до випадку до замаскованого ангару під хатинку заскочити, а так більше ні-ні. І вам не раджу.

2. Як паровозик Чу-Чухін Колобчука рятував

– Привіт, Колобчук! – протрубив Чу-Чухін Колобчуку, коли пробігав повз нього.

Колобчук був чимось дуже зайнятий і тому лише кивнув паровозу, продовжуючи на ходу щось роз'яснювати коту Маслянці. Маслянка не погоджувався, постійно невдоволено бурчав, інший раз навіть сичав, але якісь цифри в паперах, що Колобчук ніс у розгорнутому вигляді і постійно вказував в них, змушували Маслянку змовкати.

Колобчук носив пом'ятого кашкета білого кольору з темним козирком, займався в депо діловодством і бухгалтерією, був постійно насупленим і ні кому не давав спуску. При цьому Колобчук залишався класичним колобком – кулькою з тіста, але дуже важливою і солідною, отчого тепер не котився, як раніше, по дорозі, а лише підстрибував угору і вперед.

– Ох і дістанеться ж сьогодні Маслянці! – промовив хтось.

– А що сталося те? – поцікавився Чу-Чухін.

– Так Маслянка вчора якусь запчастину в нашому крані неправильно вставив. Її перекосило і кран зламався.

– Ну буває. Справ-то?! – здивувався один з новачків, який поки що неповністю усвідомлював порядки в депо.

– Тут справа така, – пояснювали йому. – Поломка ця неза-

планована і тому витрати теж надпланові, а цих надпланових витрат Колобчук жах як не любить! У нього все має працювати так, як в плані написано і ламатися строго в відповідності з технічними умовами і графіками планових ремонтів. Тому-то він зараз тюхтій Маслянці задасть. Ой задасть!! – похитав скрушно головою Старий паровоз Літерний, що все життя пропрацював на урядових перевезеннях і ось зараз, на старості літ, вирішив пожити в своє задоволення в цьому депо.

– І звідки ж він тут узявся? – не вгамовувався Новачок. – Невже без нього обійтися не можна?

– Ну, ми якось раніше обходилися, – знову вступив у розмову Чу-Чухін. – Тільки з появою Колобчука у нас порядку більше стало. З телеграфом він, знову ж, краще працює, ніж Маслянка. І наряди роботи роздає своєчасно. Так що тепер у нас і з запчастинами краще стало, та й з усім іншим. А як він тут з'явився – я розповім. Це я його до нас привіз! – посміхався Чу-Чухін, згадуючи як це трапилося.

– Щось я таке пригадую, – насупився Старий Літерний. – Ти тоді ще весь у пилюці да кіптяви приїхав, і половина передка пом'ята була! – згадав нарешті він.

– Так і було. – погодився Чу-Чухін.

– А ось що там ще було – вже й не пригадаю. – Нагадай. – Запропонував Старий Літерний.

– Так, розкажи, розкажи. – присунулися ближче паровози. Байки за ангаром під час ранкового або вечірнього від-

починку були улюбленим заняттям мешканців депо.

– Та тут-то і розповідати нічого, – почав Чу-Чухін. – Загалом, було все так.

Їхав я тоді навантажений. Віз, якщо не зраджує пам'ять, чи то труби, чи то арматуру. Словом, щось металеве на сусідню МЕТАЛОБАЗУ. Вантаж видався важким і незручним. Постійно совався у вагонах і на поворотах, кожен раз доводилося прикладати додаткові зусилля, щоб не перевернутися.

А деньок видався тоді прегарна. На небі ні єдиної хмаринки, сонечко веселе, так і гріє боки, вітерець легкий, попутний. Шляхи залізничні вільні, жодного зустрічного і ні єдиної затримки на полустанках. Тільки вантаж важкий, а в іншому – одне задоволення кататися.

Я зійшов уже з магістральної дороги і звернув на нашу західну гілку, а там, за три кілометри, потрібно було знову взяти на захід, розвантажитися на базі, та повернутися знову до нас на гілку.

І ось десь, в цьому проміжку я й помітив Колобчука. Точніше, не зовсім його. Спочатку показався будиночок станційного доглядача. Ті самі будиночки, які раніше було безліч на дорогах і де жили залізничники, які стежили за стрілками, стежили за полотном та іншими комунікаціями залізничними. Наприклад, за телеграфними стовпами.

Зараз таких будиночків залишилося зовсім небагато, їх вже замінили чимось, але от нам пощастило, у нас їх все ж таки дещо залишилося. І ось в одному з них живуть старий

зі старою. Є в них внучка, яка приїжджає до них на літо, кіт Мурчик і собака Бобанька.

Колобчука я зустрів в самий розпал історії, тому першу її частина переповім з його слів.

І так, як описано в кухонній книзі з приготування Колобчуків, одного разу дід і баба вирішили поїсти. Але у них, як водиться, відразу ж нічого не виявилось. Дід порекомендував бабці підлогу помісти, мішки потрусити, по засіках пошкребти, та в льох заглянути. Та так грізно порекомендував все це зробити, що відразу ж знайшлися і борошно, і сіль, і цукор, і ще щось, що в тісто в таких випадках кладуть.

Замісили вони тісто і зліпили колобка. Розігріли піч, помістили його туди, щоб випікався. Та заслінкою прикрили. А самі, і дід, і баба, і внучка, і кіт з собакою присіли на лавку і почали очікувати. Пройшов якийсь час, бабця навіть дрімати початку, як з того боку, з боку печі, в заслінку постукали. Та так голосно постукали, що заслінка після третього разу відскочила в бік, а з запалу да з спеки вискочив на світло випечений усміхнений Колобчук.

– Ага! – закричав він. – Знаю я що ви зі мною зробити хочете! З'їсти мене хочете! Тільки от я проти! – випалив він і поки всі в розгубленості не розуміли що робити, зіскочив на підлогу, докотився до стільця, скочив на стілець, звідти на стіл, далі на віконце, а там через кватирку і на вулицю вискочив.

Вискочив, значить, Колобчук на вулицю і покотився. Але

не тут-то було. Раптом звідки не візьмись, йому на зустріч відразу Заєць, Вовк, Ведмідь і Лисиця вибігли. Вони як тільки дим побачили з труби, та запах свіжого хліба почули, тут же зрозуміли – колобка готують і якщо судити по кухонній книзі про приготування Колобчуків, то він обов'язково втече від старих. Тому не стали його на доріжці чекати, поки він всіх їх obeжить, обдурить да посміється, а вирішили самі до будиночка прийти, зіграти на випередження, так би мовити.

Колобчук навіть розгубився і тому втратив дорогоцінний час, бо з будиночка вже на вулицю вибігали дід з бабою, їх внучка Альонка, кіт Мурчик і собака Бобанька.

– Тримай його! – закричала бабулька. І її крик став командою для Колобчука. Він вийшов із заціпеніння і що було прудкості смикнув від них вздовж залізничних колій, рятуючись від переслідування.

– І ось тут з'являюся я, – нарешті перейшов до своєї частини історії Чу-Чухін. – Як ви пам'ятаєте, я тоді їхав навантажений, віз метал на МЕТАЛОБАЗУ і насолоджувався погодою, природою та можливістю подорожувати. Ось тут я і помітив Колобчука. Той що сил намагався відірватися від переслідувачів, але ті, підіймаючи клуби пилу, мчали за ним. Колобчук порівнявся зі мною, і я швидко запитав:

– Що трапилось?

– З'їсти хотіли ... – важко дихаючи пояснив він.

– Застрибуй! – скомандував я, пригальмувавши біля ньо-

го.

Колобчук застрибнув і тут же сховався у мене в кабіні, а я як міг почав прискорюватися. Переслідувачі не відразу зрозуміли що сталося і навіть пробігли повз мене, все так же підіймаючи клуби пилу. А коли розібралися що до чого, то ми з Колобчуком вже котили у всю міць і Колобчук їм співав свою пісеньку, як він бабусі пішов і від дідуса пішов...

– А потім ти його привіз сюди і він став тут діловодом і бухгалтером. – подумавши, що розповідь закінчено, сказав новенький паровозик Новачок.

– А потім я привіз його сюди і він став тут діловодом і бухгалтером, – погодився Чу-Чухін. – Але це потім. Поки ж це не вся історія, і я б сказав, що вона тільки починається.

– Так? – здивувався паровозик. – Тоді я не перебиваю.

– Ми з Колобчуком зраділи, що так легко відірвалися від переслідувачів. Він представився, я теж сказав, що мене Чу-Чухіним звать. Він повідав мені свою історію, я розповів, що живу в одному цікавому місці – у занедбаному депо, а зараз виконую замовлення, везу вантаж на МЕТАЛОБАЗУ. Після цього можу його до нас підкинути. Він зрадів, подякував. І за цією розмовою ми доїхали до самої МЕТАЛОБАЗИ.

На базі ми пробули години три, не менше. Поки документи все оформили, потім кран був зайнятий, потім розвантажували, все зважували, записували і тільки після цього уклали в спеціальні штабелери – там зберігають металопрокат.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.